

Samson este învins

»Atunci ea a zis: „Filistenii sunt asupra ta, Samson!” Și el s-a trezit din somn, și a zis: „Voi face ca și mai înainte, și mă voi scutura”. Nu știa că Domnul se depărtase de el. Filistenii l-au apucat, și i-au scos ochii; l-au pogorât la Gaza, și l-au legat cu niște lanțuri de aramă. El învârtea la rășniță în temniță..« Judecători 16,20-21

Samson este în multe privințe unul din bărbații cei mai remarcabili, a căror istorie este notată pe paginile Sfintei Scripturi. El a savurat un privilegiu deosebit, care a fost acordat numai unei singure alte persoane din Vechiul Testament. Nașterea lui a fost prorocită părinților lui printr-un înger. Isaac a fost făgăduit lui Avraam și Sara prin îngerii pe care ei i-au găzduit; dar, pe lângă Isaac, Samson a fost singurul din perioada premergătoare Evangheliei a cărui naștere a fost vestită prin îngerul mesager. Înainte de a se naște a fost închinat lui Dumnezeu și pus deoparte ca nazireu. Un nazireu era o persoană închinată cu totul lui Dumnezeu. Ca semn al închinării lui, el nu bea vin și își lăsa părul să crească, fără să-l taie. Samson a fost cu totul închinat lui Dumnezeu și toți, care îl vedeau, spuneau: „Acest om este un om al lui Dumnezeu, un nazireu, unul pus deoparte pentru Dumnezeu.” Dumnezeu a dat lui Samson o putere supranaturală, o forță care nu se putea explica numai prin puterea musculară. Nu era construcția corporală a lui Samson care îl făcea să fie tare; nu era brațul lui, sau pumnul lui, cu care a bătut pe filistenii. Era minunea care era în el; atotputernicia lui Dumnezeu lucra prin el și îl făcea mai puternic decât o mie de dușmani ai săi.

Se pare că Samson a descoperit de timpuriu această putere mare din el, căci »Duhul Domnului a început să-l miște la Mahane-Dan«. El a judecat pe Israel timp de treizeci de ani și l-a eliberat în chip minunat. Ce om nobil trebuie să fi fost el! Priviți cum se plimbă cu părinții prin vii și cum un leu i-a ieșit în cale. Cu mâinile goale a luptat cu leul și l-a sfâșiat, cum se sfâșie un ied. Mai târziu l-au legat concetățenii lui și l-au dat în mâinile filistenilor. Abia a ajuns în mâinile lor, a apucat o falcă de măgar și a ucis o mie de oameni, protejați cu scuturi și apărători de bronz la picioare. Nici mai târziu nu l-a părăsit puterea, căci el a murit în floarea zilelor lui. Una din faptele lui cele mai mari de erou a avut loc în aceste zile. L-au împresurat în cetatea Gaza, dar încrederea lui în puterea lui a fost așa de mare, că a rămas liniștit până la miezul nopții și nu a fugit în grabă. În loc să atace pe păzitorii lui, a apucat porțile cetății cu amândoi stâlpii, le-a scos împreună cu zăvorul, le-a pus pe umeri și le-a dus la câțiva kilometri depărtare pe vârful muntelui din fața Hebronului.

În orice caz, trebuie să fi fost ceva impunător să fi văzut pe acest om, în mod deosebit dacă îl aveai ca prieten. Pentru dușmanii lui era valabil: cu cât distanța era mai mare, cu atât era mai bine, căci numai prin fugă puteai scăpa de el. Dar dacă erai prietenul lui și erai alături de el în ziua bătăliei, aveai impresia că este un om-armată, care putea să îngrozească o mie de oameni.

Cu toate că poseda o mare putere corporală, Samson avea o putere intelectuală scăzută și o putere spirituală și mai scăzută. Toată viața lui a constat dintr-o serie de minuni și nebunii. A avut puțin har și a fost ușor biruit de ispită. A fost ademenit și a alunecat pe căi greșite. Deseori a fost corectat și totuși a păcătuțit mai departe. În cele din urmă a căzut în mâinile Dalilei. Ea a fost mituită cu o sumă mare și a încercat să afle taina puterii lui. În chip nebun s-a jucat cu pericolul și prin aceasta cu propria pieire. Din cauza perseverenței ei în cele din urmă și-a trădat taina puterii lui, pe care nu trebuia s-o facă cunoscut nimănui. Taina puterii lui era în părul lui. Nu că părul lui îl făcea puternic, ci el era simbolul închinării lui și garanția favoarei divine. Atâta timp cât părul lui a rămas neatins, el era un om închinat, dar când părul a fost tăiat, închinarea lui a fost întreruptă și puterea lui l-a părăsit. După ce i-au tăiat părul și i s-au luat cărlionții, ca om tuns era așa de slab, ca și ceilalți bărbați. Acum filistenii puteau să-l prindă și să-i scoată ochii. Cum au căzut vitejii! Cum au fost prinși cei mari în mreajă!

Cu mers târșit, Samson, marele viteaz al lui Israel, era pe drumul care duce spre Gaza. „Cu mers târșit” zic eu, căci era deja orb; aceasta era ceva nou pentru el. De aceea nu a învățat încă să meargă sigur ca ceilalți oameni, care sunt orbi de mulți ani și pot cel puțin să-și așeze piciorul stabil și cu siguranță pe pământ. Îl vedem cu picioarele legate cu lanțuri de aramă – un lucru neobișnuit pentru un captiv, dar cu privire la Samson se presupunea că este încă destul de tare și altfel de cătușe nu ar fi fost suficiente – în mijlocul unei mici escorte pe drumul care duce la Gaza. Ajunge acum în cetatea din care el a ieșit odinioară mândru, cu porțile și zăvoarele ei pe umăr. Copiii îi ies în întâmpinare, poporul de jos se adună în jurul lui și toți arată spre el: „Samson, marele viteaz, a căzut! Vrem să ne amuzăm pe seama lui!” Ce spectacol! Soarele strălucește arzător pe capul lui ras, care odinioară era protejat de cărlionții bogați. Priviți escorta, care îl păzea, o mână de oameni, pe care el i-ar fi suflat în zilele lui bune. Dar acum și un copil putea să-l biruiască. L-au dus într-un loc, unde un măgar învârtea la râșniță, și Samson a trebuit să facă aceeași muncă dezonorantă. Toți trecătorii se distrau pe seama lui, ca și nebunii, care priveau această minune mare – nimicitorul filistenilor trebuia să lucreze la râșniță. Ce caz a fost acesta, frații mei! Putem numai să privim și să-l plângem pe sârmanul orb Samson. Faptul că și-a pierdut ochii era îngrozitor; că i-au luat puterea era și mai îngrozitor; dar cel mai rău era, că el era lipsit pentru un timp de favoarea lui Dumnezeu și a devenit de batjocură pentru dușmanii lui Dumnezeu. De această stare putem numai să plângem.

Pentru ce v-am povestit această istorie? Pentru ce v-am îndreptat atenția asupra lui Samson? Din următorul motiv: *orice copil al lui Dumnezeu este un om închinat*. Închinarea lui nu este exprimată printr-un simbol exterior. Nouă nu ni s-a spus să nu ne tăiem părul, sau să ne ferim de vin și carne. Creștinul este un om închinat, dar această închinare nu este vizibilă pentru semenii lui – în afară de faptele, care rezultă din închinarea lui.

Vreau să vă vorbesc ca unor oameni care sunteți închinați și nazirei, și cred că în istoria lui Samson găsim o lecție pentru voi.

În primul rând: *puterea omului închinat*. Știți voi, că cel mai puternic om din lume este omul închinat? Chiar și atunci când este închinat unei lucrări rele, el va avea putere, dacă închinarea lui este completă – s-ar putea să fie o putere pentru a face rău, dar totuși el are putere. În vechile războaie romane cu Pyrrhus se găsește o povestire, potrivit tradiției, despre dăruirea de sine. Un vizionar a prorocit victoria armatei, al cărei conducător se expunea morții. Decius, consulul roman, a știut de aceasta și s-a aruncat în vârtoarea bătăliei, ca prin moartea lui să asigure armatei lui victoria. Vitejia lui este o dovadă despre puterea dăruirii. În timpul acela se părea că există mulți viteji printre romani, căci fiecare era un om închinat. Mergeau la luptă însoțiți de gândul: „Sau înving sau mor. Numele Romei stă scris pe inima mea. Sunt gata să trăiesc pentru țara mea, sau să-mi dau sângele pentru ea.” Nici un dușman nu li se putea împotrivi. Când cădea un roman, pe spatele lui nu era nici o rană, ci numai pe pieptul lui. Fața lui se asemena cu a unui leu; dacă cineva o privea, îl apuca groaza. Erau oameni închinați țării lor. Voiau să facă numele Romei să fie cuvântul cel mai nobil al limbii umane, și ca urmare Roma a devenit un gigant. Ce nu ar face un om, care are o țintă, oricare ar fi ea, când sufletul lui este strâns legat de ea? Dar ce pot să facă aceia, care mestecă în toate oalele, dar nu urmăresc mult timp un lucru, care nu au nimic, pentru care să trăiască? Nimic nu pot face aceste cadavre, care merg pe pământ și consumă degeaba aerul. Dar omul, care are o țintă înaintea ochilor, nu se lasă abătut de nimic în planurile sale. Cu cât mai mult este valabil aceasta, dacă mă gândesc la ținta unui creștin – dăruirea față de Dumnezeu! O, ce putere are omul care s-a închinat lui Dumnezeu! Este printre noi o astfel de persoană? Știu că există.

Trebuie să vă povestesc despre minunile care au avut loc prin persoane închinare? Cunoașteți istorisirile din trecut, când credința noastră a fost vânată, așa cum se vânează un cerb pe munți. Nu ați auzit, cum oameni închinați și femei închinare au suportat dureri și chinuri îngrozitoare? Nu ați citit, cum au fost aruncați de vii leilor, cum au fost tăiați cu ferăstrăul, cum au murit în închisori, sau au murit rapid fiind loviți cu sabia? Nu ați auzit cum rățăceau îmbrăcați în piei de oaie și de capre,

au suferit lipsuri, au fost la strâmtorare, prizonieri, muncitori; ei, de care lumea nu era vrednică? Nu ați auzit cum au privit pe tirani în față, și cu toate amenințările dușmanilor au avut curajul să rădă, cum au rămas statornici în focul rugurilor și cântau psalmi ai victoriei, în timp ce oameni, mai răi decât demonii, își băteau joc de chinurile lor? Ce a făcut pe femei să fie mai tari decât bărbații și pe bărbați să fie mai tari decât îngerii? Da, ei au fost închinați lui Dumnezeu. Știau, că orice chin, care le rupea inima, glorifica pe Dumnezeu, că toate durerile, care le suportau în trupul lor, nu erau altceva decât cicatrice ale Domnului Isus, față de care și-au dovedit deplina dedicare. Nu numai în aceasta s-a arătat puterea celor închinați. Nu ați auzit niciodată de minunile pe care le-au făcut sfinții? Citiți istoria oamenilor care nu și-au iubit viața, și care au glorificat pe Domnul și Stăpânul lor prin aceea că au vestit Cuvântul Lui și au dus Evanghelia în țări depărtate. Nu ați auzit cum oamenii și-au părăsit neamurile și prietenii și tot ce le era drag și scump, ca să traverseze mări furtunoase și să-și așeze domiciliul în țările păgânilor, unde oamenii se mâncau unul pe altul? Nu știți cum și-au pus piciorul în aceste țări și au văzut cum vaporul, care i-a adus, a dispărut la orizont, și cu toate acestea au trăit fără frică printre sălbaticii junglei și le-au povestit istoria simplă a lui Dumnezeu, care i-a iubit și a murit pentru oameni? Trebuie să aflați cum au obținut acești oameni victoria, cum aceia, care erau mai sălbatici decât leii, se ghemuiau în jurul lor, ascultau cuvintele lor și prin măreția Evangheliei au primit mântuirea.

Cum au devenit acești oameni eroi? Ce le-a dat putere să se desprindă de cei mai apropiați ai lor și să meargă în țări străine? Ei au fost închinați, închinați pe deplin Domnului Isus Hristos. Ce nu ar putea un om închinat să facă în lume? Încearcă-l; oferă-i aur sau argint; ia-l cu tine pe vârful unui munte și arată-i toate împărățiile lumii acesteia și spune-i, că ar putea să le aibă pe toate, dacă se va pleca înaintea dumnezeului lumii acesteia și i se va închina lui. Ce va spune acest om închinat? „Înapoia mea, satan; am mai mult decât îmi oferi tu. Atât lumea aceasta, cât și cea viitoare îmi aparține. Disprețuiesc ispita ta și nu mă voi pleca înaintea ta.” Ce spune un om închinat, când este amenințat de alții? „Eu mă tem de Dumnezeu, și de aceea nu mă pot teme de tine. În ochii tăi ar părea să fie corect, să ascuți mai mult de oameni decât de Dumnezeu, dar în ceea ce mă privește, eu nu slujesc nimănui altcuiva, decât numai lui Dumnezeu.”

„Dar”, va zice cineva, „putem noi să fim închinați lui Hristos? Eu credeam, că aceasta este rezervat numai pastorilor.” O, nu, frații mei, toți copiii lui Dumnezeu trebuie să fie oameni închinați. Ce faceți voi? Aveți un magazin? Dacă sunteți, ce mărturișiți că sunteți, atunci afacerile voastre trebuie să fie închinat lui Dumnezeu. Probabil că nu aveți familie și lucrați în comerț, și fiecare an economisiți o sumă frumoasă de bani; vreau să vă povestesc despre exemplul unui om, care s-a închinat în totalitate lui Dumnezeu. În Bristol locuiește un om cu venituri mari; și ce face el cu ele? Pentru aceste venituri lucrează din greu într-un magazin și fiecare bănuț, de care nu are nevoie în viața zilnică, îl folosește pentru lucrarea Domnului. Se limitează cât se poate de mult la strictul necesar, ca astfel să poată da cât mai mult. El este un om al lui Dumnezeu în afacerile lui. Nu vă îndemn să faceți la fel. Situația voastră este probabil alta, dar un om, care are familie și conduce un magazin, trebuie să poată spune: „Lucrez atât de mult pentru magazinul meu, încât să pot să-mi îngrijesc familia – dar nu vreau să-mi îngrămădesc bogății, ci să folosesc banii mei pentru lucrarea lui Dumnezeu.”

Fraților, dacă sunteți în viața de afaceri, puteți să fiți tot așa de bine închinați lui Hristos, ca și predicatorul de la amvon. Puteți să faceți din afacerile normal încheiate o lucrare demnă pentru Dumnezeu. Omul închinat Domnului este un om fericit; oriunde s-ar găsi, el este dăruit și va înfăptui minuni.

Creștinii sunt așa de mici în zilele noastre, deoarece dăruirea lor față de Hristos nu este mare. În timpul lui John Owen au fost predicatori mari, dar permiteți-mi să adaug, că a fost un timp de mare dăruire. Acei predicatori mari, de al căror nume ne amintim, erau bărbați care nu spuneau că aveau ceva câtuși de mic. Ei au fost alungați din bisericile lor, deoarece nu au fost conform bisericii

statale, și ei au dat de bună voie pentru Domnul tot ce au avut. Au fost alungați dintr-un loc în altul. Legea celor cinci mile prevedea, că ei nu aveau voie să se apropie mai mult de opt kilometri de o piață publică. Ei umblau înapoi și încolo, ca să vestească Cuvântul câtorva suflete sărmame, și erau dedicați Domnului pe deplin. Acestea au fost timpuri grele. Dar ei au promis să meargă pe străzi, indiferent dacă străzile erau bune sau rele, și deseori mergeau prin noroi până la genunchi. Ei ar fi mers mai departe și atunci când ar fi trebuit să-și croiască drum prin sânge până la genunchi. Ei au fost oameni mari; și dacă și noi ne-am dedica pe deplin lui Dumnezeu, așa cum au făcut ei și am putea spune despre noi: „Din vârful firelor mele de păr și până în talpa piciorului nu este o picătură de sânge în mine, care să nu fie toată a lui Dumnezeu; tot timpul meu, toate talentele mele, tot ce am, aparține lui Dumnezeu” – dacă am putea spune aceasta, am fi așa de tari ca Samson, căci *omul închinat trebuie să fie tare*.

Al doilea punct *este taina acestei țării*. Ce îl face pe omul închinat tare? Preaiubiților, în omul însuși nu este nici o tărie. Fără Dumnezeu, Samson nu era nimic altceva, decât un nebun sărman. Taina tăriei lui Samson era închinarea: atâta timp cât a fost închinat, era tare; atâta timp cât a fost dăruit în totul lui Dumnezeu și nu a vrut o altă țintă, decât numai să slujească lui Dumnezeu (ceea ce se arăta prin creșterea părului său), Dumnezeu a fost cu el, ca să-i ajute. Și acum recunoașteți și voi, că taina tăriei voastre are aceeași origine. Ce putere aveți voi, în afară de Dumnezeu? Am auzit pe unii spunând, că este suficientă puterea voinței libere, puterea naturii umane, pentru ca să ducă pe oameni în cer. Voința liberă a dus pe mulți oameni în iad, dar nu a dus niciodată pe cineva în cer. Nici o forță naturală nu este suficientă, ca să slujească Domnului așa cum trebuie. Nimeni nu poate spune, că Isus este Hristosul, decât numai prin puterea Duhului Sfânt. Nici un om nu poate veni la Hristos, dacă nu-l atrage Tatăl, ca a trimis pe Hristos. Deci dacă prima faptă a vieții creștine depășește orice putere omenească, cu cât mai mult și pașii următori? Noi ne ținem de adevăr, dacă spunem cu cuvintele Scripturii: »Nu că prin noi înșine suntem în stare să gândim ceva ca venind de la noi. Destoinicia noastră, dimpotrivă, vine de la Dumnezeu.« Eu cred, că mai devreme sau mai târziu orice mântuit va recunoaște aceasta. Da, prețuiesc, dacă suntem mântuiți, nu vom putea trăi o zi, fără să nu fim conștienți de slăbiciunea noastră. Nu durează mult, până când copilul remarcă, că poate să stea singur, atâta timp cât Dumnezeu, Tatăl său, îl ține de mână, dar dacă mâna Tatălui se retrage, nu va putea să stea mult timp, ci va cădea imediat. Imaginați-vă pe Samson fără Dumnezeul său stând înaintea a o mie de soldați – nu ați râde de el? Probabil că el nu ar avea timp să-și exprime groaza, și ar fugi imediat sau ar fi rupt în bucăți. Imaginați-vă ce ar fi dacă ar sta fără Dumnezeul său înapoia porților încuiate ale cetății Gaza. Cum ar fi putut să-și facă drum liber pentru a fugi? Ar fi fost prins ca un taur sălbatic în plasă; ar fi măsurat zidurile cu pasul, dar cum ar fi putut să se elibereze? Fără Dumnezeul lui ar fi fost ca oricare alt om. Taina tăriei lui era în închinarea lui și în puterea care rezulta din aceasta. Aduceți-vă aminte de taina tăriei voastre. Să nu credeți niciodată, că aveți putere în voi înșivă; bazați-vă cu totul pe Dumnezeul lui Israel. Și gândiți-vă, că mijlocul, prin care primiți această tărie, trebuie să fie dăruirea voastră totală lui Dumnezeu.

Al treilea punct este: *În ce pericol deosebit stă un om închinat?* Există pericolul, ca părul lui să fie tăiat, adică, închinarea lui este întreruptă. Atâta timp cât este închinat, este tare, rupe-i închinarea și el va deveni moale ca apa. Sunt mii de lame de ras, cu care diavolul poate să taie părul celui închinat, fără ca el să observe. Samson doarme adânc. Frizerul este așa de viclean, că îl leagă în somn, în timp ce degetele lui îl mângâie pe cap, capul unui nebun, care va fi tuns. Diavolul este mai iscusit decât frizerul; el poate tăia părul unui credincios, în timp ce el nici nu observă.

Să vă povestesc cu ce lame de ras își poate face lucrarea? Câteodată ia *lama ascuțită a mândriei*, și dacă creștinul adoarme, și nu veghează, degetele lui încep să se bage prin cârlionții credinciosului și el spune: „Ești un om așa de fin! Ce minuni ai făcut! Nu ai sfâșiat tu leul? Nu a fost o faptă de vitejie, să bați pe acești filistenii? Cât va dura lumea, se va vorbi despre tine, căci tu ai mutat porțile cetății Gaza. Nu trebuie să te temi de nimeni.” Și în felul acesta lama își face lucrarea, cârlionț după

cârlionț cade la pământ și Samson nu știe nimic de aceasta. El se gândește numai: „Cât de viteaz sunt eu! Ce mare sunt!” Așa lucrează lama mândriei, și taie, și taie, și taie, și când se trezește, constată că a fost tuns și toată puterea l-a părăsit. Nu a fost niciodată această lamă pe capul tău? Eu recunosc, la mine a fost. După ce ai trecut biruitor printr-o nevoie, nu ai auzit vocea din tine, care spunea: „Ah, ce răbdător ai fost!”? După ce ai respins câteva ispite și te-ai obligat la onestitate neînfrică, nu ți-a șoptit atunci diavolul: „Ai făcut bine, cu adevărat curaj”? Și în tot acest timp nu ai fost conștient, că mâna șireată a celui Rău îți taie cârlionții cu lama ascuțită a mândriei. Mândria este încălcarea închinării noastre. De ce să fiu mândru pentru ce fac, sau pentru ce sunt? Această mândrie ia onoarea lui Dumnezeu. Eu am promis lui Dumnezeu toată onoarea și nu este aceasta o parte a închinării mele? Dar acum mi-o însușesc mie. Am rupt închinarea; cârlionții mei au fost tăiați și eu devin slab. Gândește-te, creștin drag, Dumnezeu nu îți va da niciodată putere, ca să te glorifici pe tine însuși. El îți va da o cunună, dar nu ca s-o pui pe capul tău. De îndată ce un creștin își atribuie realizările și victoriile și are pretenții la onoare din cauza aceasta, Dumnezeu îl va smeri.

O altă lamă din repertoriul lui este *lipsa de pretenții față de sine însuși*. În timp ce diavolul îți taie cârlionții, spune: „Ai biruit o mulțime de lucruri. Ei te-au legat cu funii noi și tu le-ai rupt, ca și cum ar fi fost arse de foc. Apoi au luat alte funii, ca să te lege, dar nici acestea nu au putut să te țină, căci le-ai rupt ca pe un fir de ață. În continuare au împletit cele șapte șuvițe de păr din capul tău în urzeala țesăturii, dar tu te-ai sculat și ai luat războiul de țesut cu tine. Tu poți totul, nu te teme. Ai putere suficientă, ca să obții tot ce vrei.” Diavolul procedează pas cu pas; te mângâie pe cap, în timp ce lama îți taie cârlionții și el îi calcă în picioare în praf. „Toate acestea le-ai făcut tu, și tu vei face și restul.” Dar fiecare picătură de har cade din cer. O, frații mei, ce avem, pe care să nu-l fi primit? Să nu gândim, că noi înșine vom putea căpăta putere, ca să ne încingem cu ea. »Toate izvoarele mele sunt în Tine!« În clipa în care credem că brațul nostru ne-a dat victoria, s-a terminat cu noi – cârlionții puterii au fost luați și slava se îndepărtează de la noi. Vedeți așadar, că atât lipsa de pretenții față de sine însuși, cât și mândria pot să fie lama cu care dușmanul nostru ne taie puterea.

Mai există un alt pericol mult mai evident: și anume, când un om sfințit (închinat) își schimbă țelul vieții lui și începe să trăiască pentru sine însuși – această lamă taie foarte adânc. Aici este un pastor care la începutul lucrării lui putea să spună: „Dumnezeu îmi este martor, că eu am numai o țintă: vreau să fiu nevinovat de sângele ascultătorilor mei și spre slava Domnului meu să vestesc cu credincioșie Evanghelia.” Când la scurt timp după aceea a fost ispitit de diavolul, și-a schimbat tonul vorbirii și a zis: „Trebuie să-mi păstrez comunitatea. Dacă voi vesti în continuare o astfel de învățătură severă, nu vor mai veni. Nu am fost criticat de un ziar și din cauza aceasta unii oameni m-au părăsit? Trebuie să fiu atent ce spun. Trebuie să am grijă și să-mi verific vorbirea, să-mi însușesc un stil mai plăcut sau să aduc o învățătură de modă nouă, ca să rămân mai departe iubit. Ce se va întâmpla cu mine, dacă nimeni nu va mai voi să mă asculte? Oamenii vor spune: >A început cu o decolare pe verticală, dar a revenit rapid pe terenul realității.< Toți dușmanii mei vor râde atunci de mine.” Dacă un om se sinchisește așa de mult de părerea lumii, atunci s-a terminat cu el. Acela este un om puternic, care se urcă la amvon și poate să spună: „Am un mesaj, care trebuie să-l aduc. Dacă vroiți să-l auziți sau nu, eu îl voi aduce, așa cum Dumnezeu mi l-a pus în gură. Nici din cauza celor mai mari oameni și nici din cauza celei mai puternice comunități, care a stat vreodată la picioarele unui predicator, nu voi lăsa la o parte punctul pe **i** și nici liniuța de la **t**.” El nu se lasă influențat de sentința oamenilor și prin aceasta influențează lumea.

Dar dacă se schimbă și se gândește la comunitatea lui și cum poate s-o mențină, ah, Samson! Cum ți s-au tăiat cârlionții! Ce vei putea face tu acum? Această Dalila necredincioasă te-a ruinat – ți s-au scos ochii, ți-a dispărut mângâierea și lucrarea ta viitoare va fi aceea a unui măgar, care învârte neconținut la râșniță. Nu vei avea nici odihnă și nici pace. Sau probabil se va schimba în altă formă. Să presupunem că va zice: „Trebuie să mă străduiesc, ca să fiu promovat sau să am mai multă

bogăție. Trebuie să am mai mult prestigiu, acesta va fi țelul vieții mele.” Acum nu vorbesc numai de slujitorii creștini, ci de toți oamenii sfințiți. De îndată ce vom începe să facem *eul* ținta principală a existenței noastre, părul nostru va fi tăiat. Domnul spune: „Eu nu am dat omului acesta putere, ca s-o folosească pentru sine însuși. I-am dat o poziție înaltă, dar nu pentru ca să se îmbrace cu slavă. L-am așezat acolo, deoarece el trebuie să reprezinte lucrarea Mea și interesele Mele, și dacă nu urmărește în primul rând aceasta, atunci poate pleca.”

Dacă Dumnezeu îți dă reușită în lumea aceasta, primești probabil o poziție bună, s-ar putea că tu spui: „Mă îngrijesc de mine însumi. Înainte am slujit comunității, acum trebuie să mă ocup mai mult de mine.” „Hai, vino”, spune natura omenească, „tu trebuie să te ocupi de familia ta” (ce înseamnă, că trebuie să te ocupi de tine însuși). Dă-i înainte, Sir, fă aceasta preocuparea ta de bază și vei fi un om ruinat. »Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui! Și toate acestea vi se vor da pe deasupra.« Chiar dacă privești numai cu un ochi, tot trupul tău va fi lumină. Cu toate că se pare, că printr-un ochi ai decuplat jumătate din lumină, trupul tău este totuși plin de lumină. Dar dacă începi să slujești la doi stăpâni și să urmărești două țeluri, atunci nu vei sluji nici unuia și nici celuilalt; nu vei avea succes nici în ce privește lumea aceasta și nici cu privire la lumea viitoare. O, creștine, îngrijește înainte de toate lucrurile de dedicarea ta lui Dumnezeu. Fii sigur că te-ai dedicat cu totul lui Dumnezeu și ești numai pentru Dumnezeu.

În final vine *rușinea creștinului*. Cârlionții lui au fost tăiați. Eu l-am văzut, cu toate că sunt tânăr, și voi cei cu părul cărunt l-ați văzut de mai multe ori ca mine; eu l-am văzut în lucrare. Vorbea ca un înger al lui Dumnezeu; mulți îl respectau și erau legați de el. Părea că prezintă o învățătură sănătoasă și se remarcă printr-o comportare corectă. Am văzut cum s-a abătut; a fost numai un lucru mărunț – o deviere mică de la convingerile străvechi ale părinților săi, o lezare ușoară a principiilor Adunării. L-am văzut cum a renunțat la învățătură după învățătură și locul, unde el predica, a ajuns în cele din urmă proverbial. Bunicii încărungiți atrag atenția copiilor lor, că acest om trebuie privit cu neîncredere, ca pe unul, ale cărui prelegeri și predici să fie ascultate cu precauție, și cel mai bine este să nu fie ascultate. Nu l-ați văzut? Ce rușine a fost acesta! Ce caz! Omul, care a venit din tabăra lui Dan și care părea să fie călăuzit de Duhul Domnului, a devenit sclavul rătăcirii. El se află acum în tabăra dușmanului și învârtă râșnița filistenilor, pe care de fapt ar fi trebuit să-i bată cu brațul său.

Acești oameni, care s-au abătut și și-au călcat legământul închinării lor, s-au făcut singuri de rușine și au dezonorat comunitatea. Și voi, care aparțineți trupului lui Hristos, ați văzut oameni care au fost printre noi ca luptători ai crucii și apoi au plecat de la noi, pentru că »nu erau dintre noi«. Sau li s-a întâmplat ca și sârmanului Samson: ochii mângâierii lor au fost scoși, picioarele caracterului lor folositor au fost prinse în cătușe de bronz și puterea brațului lor i-a părăsit complet. Vrea cineva dintre voi să dea înapoi? Vreți să trădați mărturisirea sfântă a credinței voastre? Frații mei, este cineva printre voi care mărturisește astăzi dragostea sa pentru Hristos și vrea ca mâine să fie un decăzut? Vrea cineva dintre voi să aibă ochii scoși, ca și Samson, și să învârtă la râșniță? Vreți să înfăptuiți un păcat mare ca și David și să coborâți în mormânt cu oasele zdrobite? Vreți să vă îmbătați ca Lot și să cădeți în plăceri? Nu, știu ce spuneți: „Doamne, fie ca drumul meu să fie ca zborul vulturului; fă-mă să zbor spre soare și niciodată să nu mă abat de la Tine. Ah, dă-mi harul, ca să-ți slujesc cu toată inima, ca și Caleb și calea mea să fie o lumină strălucitoare de la început și până la sfârșitul zilelor mele, care să strălucească tot mai luminoasă.” Știu ce vă doriți. Cum puteți să ajungeți acolo? Fiți atenți la închinarea voastră; fiți siguri că ea este adevărată și că voi o considerați așa. După ce v-ați preocupat de închinarea voastră, încredeți-vă în Domnul și rugați-L să vă dea zilnic har. Așa cum mana cădea în fiecare zi pe pământ, tot așa trebuie să primiți și voi hrana zilnică de sus. Și țineți minte, în voi înșivă nu este nici un har, el vine exclusiv de la Hristos. El trebuie să vi-l dea în fiecare ceas, ca să stați în picioare și ca administratori credincioși, care au răbdat până la sfârșit, veți primi o cunună. Vă rog să vă rugați pentru mine, ca să rămân credincios Domnului meu; și eu la rândul meu, mă voi ruga cu toată seriozitatea, ca să-I sluiți, cât timp veți

trăi, și ca voi, după ce vocea voastră va amuți prin moarte, să-L lăudați în veșnicie cu sunete mai puternice și mai plăcute.

Și vouă, celor care nu v-ați predat lui Dumnezeu și nu v-ați sfințit pentru El, mă pot adresa numai ca unor filisteneni și vă atenționez, că va veni ziua în care Israel se va răzbuna pe filisteneni. Într-o zi veți fi adunați pe acoperișul plăcerilor voastre și vă veți lăuda cu sănătatea și puterea voastră, dar acolo este un Samson cu numele moarte, care va sfărâma stâlpii vieții voastre. Atunci veți cădea și veți fi nimiciți – și pieirea voastră va fi mare. Dumnezeu să vă dea harul, ca să vă dedicați lui Hristos, ca să vă puteți bucura în El, în viață sau în moarte, și să aveți parte împreună cu El de slava Tatălui Său.